

i Toscana og Modena, saa dog for at bevare Rigets sidste Besiddelser i Italien. Men paa den anden Side ere baade de tydske Viser og de bedst uberrattede fremmede Correspondenter enige i at give en saa muelig Skildring af Stillingen i Oesterig, baade med Hensyn til den finantzielle Tilstand, Forholdene i Ungarn og dets Forhold ligeoverfor Preussens og Ruslands, at enhver Indskriden undtagen ad diplomatisk Vej vil være umulig for dette Rige. I Mellem-Italien er man fattet paa Alt, og Breve fra Livorno af 14de Jan. meddele, at der hersker den størst mulige militaire Virksomhed i Florenz, Modena og Romagna. Vi meddele her et lille Træk, der træffende skildrer Tilstanden i Italien. Den Ide besleg Pater Conbiglia i Jesuiterkirkens i Neapel Prædikestolen med Brochuren: „Paven og Congressen“ i Gaanden og søgte Ord til andet at gjendrive dette Skrift. Denne Polemik bragte den hellige Pater i et formeligt Kaseri, saa at han tilsidst sendte Brochuren, iphyttede paa den og fastede de iturevne Blade i Hovedet paa de Troende med de Ord: „At den ryggestøse Forfatter vilde komme til at brænde i den evige Ild i Selskab med Djævelene og Erkefejterne Luther, Calvin og Melancthon.“ Noget af Tilhørerne syntes dog, at dette Udbrud var altfor stærkt; man pib og hysede. Pateren blev endnu vilbere, fægtede med Armene som en Valsende, og Tumulten blev omsider saa stærk, at Politiet maatte stride ind og jage Tilhørerne ud af Kirken.

Opdaget Planet.

Den store Begivenhed i den astronomiske Verden, at en ny Planet er opdaget mellem Solen og Mercurius, har allerede været omtalt i et af vore Blade. Med denne Opdagelse hænger det saaledes sammen. Den berømte franske Astronom, Leverrier, Opdageren af vort Solisystems yderste Planet, Neptun, havde ved sine Beregninger fundet, at der indenfor den kendte Planet Mercurius, altsaa nærmere Solen end denne, maatte findes en, maaskee flere smaa Planeter, der udøvede deres Virkninger paa Mercurius og foraarjagede visse Uregelmæssigheder i dennes Bane, hvilke han ikke paa anden Maade kunde forklare sig. (Det var ved Uregelmæssighederne i Planeten Uranus' Bane, at han havde angivet Tilstedeværelsen af Planeten Neptun og antvist, hvor den maatte findes paa Himlen; den fandtes ogsaa som bekendt et Par Dage efter, i Mæret 1846). Leverrier, som ved Uregelmæssighederne i Mercurus Bane havde beregnet den ukendte Planets omtrentlige Bane og Maaske, bekendtgjorde sin Formodning tilligemed Regningens Resultat i et fransk Tidsskrift, „Cosmos“, engang i forrige Aar, og henimod Nytaar fik han til sin Overræffelse Brev fra en vis Lescorbault, Dr. med., at denne den 26de Marts havde seet en lille Planet passere forbi Solens Skive, hvilken Planet han antog for den af Leverrier angivne. L. begav sig strax til Orquère, Lescorbaults Ephobstødet, for at hente nærmere Oplysning om denne Opdagelse af en i Astronomiens Verden fuldkommen ukendt Personlighed. Han fandt i Lescorbault en overordentlig beskedet og tilbageholden Mand, en Dilettant-Astronom, paa hvis Sandhedhed han ikke noget Lieblik tvivlede. Denne Beskedenhed maa anses som Grund til, at Opdageren i 9 Maanedes havde holdt sin mærkelige Opdagelse hemmelig, og først efterat have læst Leverriers Beretning i „Cosmos“ havde meddeelt denne, hvad han havde seet den 26de Marts 1859. De Instrumenter, Lescorbault er i Besiddelse af, ere meget usfuldkomne og tildeels fabrikerede af ham selv; af Observation fremgaaer det, at den nye Planet maa ligge i en Afstand fra Solen, som kun er $\frac{1}{10}$ af Jordens Afstand, og at den tilbagelægger sit Løb om Solen i 19 Dage. Lescorbault er saaledes den Eneste, som har seet den nye Planet, og er hans Observation correct, saa vil de deraf udelede Beregninger, at den to Gange om Aaret maa passere over Solens Skive og vise sig som en lille mørk Plet paa denne; den første Passage vil da finde Sted omtrent 2den April, den næste i Begyndelsen af October iaar. Naar Planeten passerer tværs over Solens Midte, vil den behøve mere end 4 Timer for at naae fra den ene Rand til den anden. Da Planeten er meget lille, og neppe alene vil kunne bevirke de omtalte Uregelmæssigheder i Mercurus Bane, antager Leverrier, at der endnu maa findes flere Lignende paa dette Sted.

For Ikkæastronomer skal jeg kun tilføje den Bemærkning, at Opdagelsen af denne Planet har en ganske anden Betydning i Astronomien end de Opdagelser, som i de senere Aar ere forefaldne af endel smaa Planeter, thi disse sidste høre alle til den samme Gruppe, imellem Mars' og Jupiters Baner, og det er sandsynligt, at der endnu vil findes mange Led af denne Kjaede.

Gaade.

Min Første, frisk og fri, af hver Fornuftig søges.
 Du lever ei deraf, ei heller uden den.
 Din Hellighed i Fred, Dit Nød i Krig forges,
 Naar To og Tre besygte Dig mod tappre Mand.
 Det Hæle, Tegnets Værk, som Mange eftertrage,
 Dog det er Daarer kun — de Vise det foragte.

Fisbrud.

Det klinger, det suser, der lyder sære Drøn
 Høst, hvor Havet i Lænker ligger bunden,
 Og gjennem dybe Revner pible Bølger frem i Løn:
 Snart Ijens Magt er brudt og overvunden.

Det klinger, det suser, det luster i mit Brøst,
 Der høres som en Lyd af friske Kilder:
 Hvor Sorgen laa som Iis om den vinterlige Kyst,
 Der Solens klare Glands paa Voden spiller.

Du Sø! siig, er det Solen, med Varmens stille Magt,
 Eller stærke Strømme, som i Dybet rinde,
 Der brat har sprængt det Dække, som over Dig var lagt,
 Og gjort det til et Spil for alle Vinde?

Hos mig var det et Blik kun i to Vine blaae,
 Hvorfra en Himmel lyste mig imøde,
 Et hvistet Ord, som, halvdraakt, jeg heelt dog mon forstaae,
 Da qaalt af hendes søde Kys det døde.

Forf. til „Et Ungdomsliov“.

Litteratur.

— Et Brudstykke af Eddaen er under Titlen „Les chants de Sol“ oversat paa Fransk af Prof. Bergman i Strasbourg; det er vist første Gang franskmændene gjøre Bekjendtskab med dette Digt.

— Hæfters Bøger blive nu fortsatte i det bekjendte „Deutsche Classiker-Format“ med 21—34te Bind, indeholdende: „Der Augenblick des Glücks“, „Die Winterreise nach Spanien“, „Erliebtes“, „Bilder aus dem Soldatenleben im Kriege“, „Der neue Don Quixote“, samt Comedierne „Zur Ruhe setzen“ og „Monsieur de Blée“.

— Franks orientalske Rejse „Nach Jerusalem“, der er oversat i de fleste europæiske Sprog, er nu ogsaa udkommen i en Overtættelse paa Hebraisk af M. E. Stern.

— Til Thackerays nye „Cornhill Magazine“ har Alfred Tennyson skrevet et Digt „Lithon“, for hvilket han faaer et Honorar af 1 Guinee pr. Linie.

— De 4 første Bind af Englands Historie skulle have indbragt Macanlay 50,000 Pfr.

— En mærkelig lille Bog, „Skrivende Verde med en Kalender“, trykt i 1604, blev solgt i forrige Maaned ved Auktion i London, for 14 Pfrl. Det er een af de første Udgaver af de gamle „Bordbøger“, som omtales af Shakspeare.

— Det asiatiske Selskab i Bengalen har besluttet at udgive en ny Række af „Bibliotheca Indica“. Den skal begynde med „Surya Siddhanta“, det store Sanscritværk om Astronomien, oversat af Pundit Bapu Deva fra Benares, og „Surya Siromani“, en mindre Afhandling, begge udgivne af Archidiaconus Pratt.

— I Paris er i Anledning af Paven og Romagnæen udkommen 108 Brochurer.

— Af Hermann Grimm, Forfatteren til Sammentagningen mellem Michel Angelo og Raphael, som har vundet meget Bifald, udkommer om kort Tid et Værk, som alene behandler Michel Angelo.

— Af en med megen Flid og overordentlig Grundighed udarbejdet „Roms Historie i Midelalderen“ af Ferd. Gregorius er nu de to første Bind udkomne.

— Moses Vaitich, en Servier, har udgivet et Skrift, hvori han, til Brug ved Telegrapheringen, anbefaler et nyt Universalprog, som han kalder Pafigraphi. Ordene skulle dannes af de jævnlige arabiske Taltegn, anvendte i indrige Sammenstillinger.

Musik.

— Var den første af de historiske Concerter i Musikforeningen altfor hændelig Præget af Fortid, udmærkede den i Torsdags sig ved at være Musik for Hvertid. Dagens livlige, melodiske og smukt instrumenterede Symphoni i Es-Dur satte strax Tilhørerne i den rette Stemning; med ubeelt Interesse fulgtes dernæst det smukke Udvalgt af Glucks „Orpheus og Euridice“, hvori Fruken Lunds sjælsfulde Foredrag var beundringsværdigt, og den elegante Udførelse af Mozarts d Moll Concert, i hvilken Herr A. Née havde overtaget Pianofortestemmen. Concerten sluttedes med et Brudstykke af „Erylesstøien“, der gik fortrinligt.

— Iblant de yngre danske Musikere indtager Sorgen Walling en hæderlig Plads for sin Stræben og Virken i Konstens Tjeneste. Han vil allerede være det musikalske Publikum fordeeltagtigt bekendt af de Compositioner for Piano-forte og for Sang, som han har udgivet i Trykken. Et større Arbejde, nemlig en Quartet for Strøginstrumenter vil han have Leilighed til at forelægge Offentligheden til Bedømmelse ved den Privatconcert, som han i denne Uge, efter hvad vi erfare, agter at give.

— Ved det glædelige Opving, som Bestræbelserne for Musikens Historie i de sidste Aar have taget, ligger det nær at frelse de betydeligste Meisters Værker fra Forglemmelse og gjøre dem tilgængelige for større Kredse af Kunstelskere. Bachselskabet i Leipzig gjorde for 8 Aar siden Begyndelsen, og da Foretagendet vandt Gjenklang, blev der for 2 Aar siden itzledes stiftet et Handelselskab med det Niemed at foranstalte en historisk kritisk Udgave af hans samtlige Værker. Dette Hverv fordeeltes mellem Chrysander, bekendt af sin Hændes Biographie, som besørger Partiturerne efter Haandskrifterne eller de tidligere Udgaver, Gervinus, der oversætter den engelske Text paa Tydsk, Jul. Nieg og M. Hauptmann, der udarbejde Claveerudtog og underlægge dem Partiturerne, samt Breitkopf & Härtel, der med den hos dem bekjendte Interesse sørge for en smaafuld Udførelse, hvad Stil og Tryk angaaer. Kongen af Hannover har lovet at understøtte Selskabet og tilstiller det aarlig 1000 Thlr. Den 1ste Aargang indeholder Oratoriet „Susanna“, Pastoralen „Aeis og Galatea“ samt Claveerstykker; den anden indeholder Oratoriet „Herakles“. Hændels Kunst, som i næsten halvandet Aarhundrede har været Midtpunktet for Musiklivet i England, tæller saavel i Meisters eget Fædreland som i andre Lande forholdsvis saa Kjendere og Tilhængere; med Undtagelse af enkelte Hovedværker, som med kortere eller længere Mellemrum opføres, hviler den langt større Deel af hans Compositioner i et mørke. For dem, der have Interesse af at lære denne Tonedigt

niere at kjende, byder der sig nu en passende Leilighed til at udvide deres musikalske Kundskaber.

— Af Ferd. Hiller er udkommet Partituret til „Ver Sacrum eller Roms Grundlæggelse“ for Solo, Chor og Orkestter.

— I den italienske Opera i Paris blev en ny Opera „Margharita“ af Braga opført og vandt stort Bifald.

— Henry Pitoff har opgivet at være Musikhandler i Brunsvig, og er taget til Paris for atter at lade sig høre.

— En 10aarig Violinist Obermeier har i München høstet stort Bifald for sin mangeløse Færdighed.

— Rudolf Hasert gjorde stor Lykke i sin Concert i Berlin ved Udførelsen af Liszts Don Juan-Phantasi.

— Sivori og Ritter have i Beethovenens Salon i Paris indrettet Soiréer for Kammermusik, som ere meget besøgte.

— Mortier de Fontaine gav d. 17de Decbr. en Concert i Kiga.

— Guitaren fremtræder igjen i Concertsalene; en Hr. Cebra lader sig offentlig høre i Berlin paa dette Instrument, som han behandler med megen Færdighed.

— Den polyharmoniske Forening i Berlin havde d. 8de Januar bestaaet i 25 Aar, og det endog under den samme Dirigent, Leopold Ganz; han fik i den Anledning en Solopocal foræret.

— I Lübeck skal der den 29de og 30te Mai afholdes en stor Sangerfest, hvortil der ventes Deeltagere fra Hamborg, Holsten, Mecklenborg, Brunsvig osv.

John William Naylor.

Det er en gammel Mythe, at der samtidig med hvert Menneske fødes en villieløs Skabning, at hvert fornøftigt Væsens jordiske Tilværelse er knyttet til en saadan Skabning, at begges Udvikling gaar jevnside, saa at Solen ikke kan bestaae den ene, uden at opvarme og besjæle den anden, at den Sorg, der kuer den ene, ogsaa maa virke hæmmende og trukkende paa den anden, at begges Interesser og Tilbøjeligheder følges ad, saa at Livets og Dødens Time bliver den samme for begge. Var der Sandhed i denne Mythe, da maatte der den 24de September 1812 være skudt en smuk og adelig Bøge op ved Naavaads Dam i Dyrehaven, thi paa denne Dag fødtes sammesteds

John William Naylor,

og til Stoven og til Naturen sølte han sig fængslet hele sit Liv, om end hans Forhold tvang ham ind under ganske andre Omgivelser. Stærkt og oppigt, støttet ved sin egen indre Kraft, udviklede Træet til Etage og Lø for sin Omkreds, indtil en Storm i 1830 knækkede en af Hjertegrene. Men selv da var der for megen sand Kjerne i Roden, til at Træet skulde kunne gaae ud; dette skete langsomt og usynligt for det legemlige Lide, idet det Ydre bevarede friskt og tilsyneladende uvækket; — men den store Urtegaardsmand havde mærket Træet, og den Ide November forrige Aar saldt det for den hørende Haand.

Naylor, hvis Vildebe vi her meddele, tegnet af en Kunstner efter Hofmælleren, da intet Portrait af ham er tilstede, nedstammer oprindeligt fra en dansk Familie, skjøndt hans Fader var født og etableret i England; paa Opfordring af den daværende Stifter af Mønten i Kjøbenhavn, Professor Warberg, flyttede Faderen i 1810 hertil, for at begrunde et Fjlehuggeri, hvilken Industri indtil da ikke tidligere var drevet i Danmark. Under Faderens kortvarige Ophold paa Naavaads Fabrik, indtil hans Forhold kunde ordnes i Kjøbenhavn, fødtes Sønnen John William og bestemtes efter Dattens Skik strax fra Fødselen af til samme Næringsvei som Faderen og som hans efterfølgende Brødre. Forjæves søgte hans Lærere at hendele Faderens Opmærksomhed paa Sønnens Begavelse og paa Nødvendigheden af at give ham en til hans naturlige Anlæg svarende Opdragelse, eller dog idermindste at udvikle hans medfødte Talent for Tegning. Herom vilde Faderen ikke høre Tale; han havde jo, uden at besøge noget Kunstacademi, udviklet sig til en dygtig Fjlehugger, der endog havde været istand til at forjse sin Lykke i et fremmed Land, hvorfor skulde da ikke Sønnen kunne det paa et Sted, hvor hans Bugge havde staaet og hvor han fremtidig skulde søge sin Arve og sit Fædreland? Han oplærtes derfor paa samme Maade og med samme Mangel paa Hensyn til Kalbede som Bækstedets andre Dreng, men uden at det, som ved disse, var muligt ganske at lue Drengens særegne Talent. Derfor faaes han at benytte enhver Fristid, ethvert ledigt Dieblit til at uddanne sig i Tegning og til at anvende denne Tilbøjelighed paa sit Fag; og, som første Forsøg paa at overføre sin Dygtighed i denne Retning paa det af ham forfærdigede Brodakt, fremgik en saakaldet Jirfil eller en med Tegning dekoreret Taal.

Da han havde spidt sit 25de Aar, snakkede Faderen, at han skulde søge sin yderligere Uddannelse i det Verdensværksted for Staalarbejder, som Sheffield allerede da udgjorde. Men det var lettere besluttet, end udført; efter først at have gjenemgaaet en alvorlig Tappussøber i London, maatte han, uagtet hans Udholdenhed i at luge Arbejde, uagtet hans Bestræbelser ad de mest forsikkelige og behynderlige Veie for at komme til at arbejde paa Fjlefabrikkerne i denne By, dog se det ene Haab glippe for sig efter det andet, dets begrundet i de da herskende fortrykte Forhold, deels i Chartistbestræbelser for at holde fremmede Arbeidere borte fra de engelske Værksteder, og deels i visse Laugsbestemmelser i selve Fjlehuggerens saakaldte Union. Flere Gange blev det ham paa det Alvorligste betydet, at han skulde forlade Sheffield, og at hans personlige Sikkerhed var i fare, om han ikke efterkom An-